

[Aase Olesen]

ning af at sagen skulle afgøres så hurtigt her, frafaldet at gøre noget ved denne sag i første omgang – så meget mere som forslaget om at nedbringe karenstiden til 1 uge for selvstændige ville give de samme administrative problemer som den anden sag, som selve lovforslaget byder på.

Vi har ikke opgivet at prøve at forbedre de selvstændiges sygefraværtsregler, men vi må konstatere, at det ikke har kunnet nås i denne omgang, og det kan formentlig ikke gøres på den måde, som det er ønsket af organisationerne. Vi har dog ikke opgivet sagen og vil meget gerne, at der sker en ændring.

Det er ikke rimeligt, at alle lønmodtagere i dette land nu bliver sikret under sygdom ud over 1 uge via statstilskud eller statsbetaling, og at selvstændige så ikke skal have nøjagtig den samme sikkerhed. De betaler også til sygedagpengeforsikring og har passet indbetalingerne på samme måde som andre, og vi kan ikke se, at folk skal stilles fundamentalt anderledes, fordi de er selvstændige. Vi mener, at de sociale sikringsordninger, så langt som det overhovedet er muligt, skal gælde for alle i samfundet og ikke kun for lønmodtagere.

Bollmann (CD):

Den omlægning, vi her er ved at gennemføre, er jo et meget stort kompleks, og derfor synes jeg egentlig, det er dygtigt klareret, at man er nået så langt, som man er, på så forholdsvis kort tid.

At der ville opstå problemer, tror jeg alle kunne forudse. Nogle pegede allerede på det ved førstebehandlingen, og jeg synes, det er positivt, at man nu endnu en gang i Skatte- og Afgiftsudvalget tager fat på specielt problemerne for de små virksomheder. Jeg er helt overbevist om, at man nok skal finde en løsning, så det også kan blive tilfredsstillende for den gruppe.

Så jeg skal i øvrigt give tilslutning til, at vi får forslaget tilbage i udvalget.

Glistrup (FP):

Blandt de ni lovforslag, som vi her har til behandling, indstiller Fremskridtspartiet de otte til forkastelse og det ene til vedtagelse.

Rosen i tidselmarken er L 123, der som bekendt går ud på, at den periode, hvori virksomhederne skal betale løn til de medarbejdere, der ikke er i virksomhederne på grund af sygdom, nedsættes fra fem uger til én uge. Det må være

en rigtig fordeling. Det er forkert af lovgivningsmagten, at den overhovedet i nogen som helst situationer pålægger en arbejdskøber at betale til en arbejdssælger, når arbejdssælgeren ikke præsterer den vare, der er tale om, nemlig udført arbejde. Derfor burde perioden være nedsat til 0, men en nedsættelse fra fem til én er dog trods alt 80 pct. af det rigtige fremskridt.

Ingen vil drømme om, når man kommer hen til sin bager søndag morgen og skal have rundstykker, at bageren så siger: Ja, jeg er meget ked af det, men min ovn brændte sammen i nat, så jeg kan ikke levere nogen rundstykker, men du kan da betale de 42 kr., rundstykkerne ville koste, selv om du ikke får dem udleveret. Det ville jo være fuldstændig hul i hovedet.

Men det er jo det, lovgiverne pålægger folk, der beskæftiger arbejdskraft. De skal betale for en arbejdskraft, som de ikke modtager, og det er hamrende usundt. Bevares, det er da meget rart for de syge mennesker at få nogle penge, men så kunne man lige så godt sige, at de, der står ved siden af dem i telefonbogen, skulle betale, eller man kunne lave en tendenslodtrækning, som man gør i tipstjenesten, om, hvem der skal betale løn til syge mennesker, eller hvad der nu ellers kunne være tale om. Der er ikke nogen som helst grund til, at arbejdsgiveren skal betale én øre til en syg medarbejder. En arbejdsgiver skal betale for de timer, der bliver udført arbejde i. Nichts weiter.

Så er der problemet med den syge medarbejder, men det er et socialretligt problem, som må løses i overensstemmelse med den almindelige sociallovgivning – stod det til Fremskridtspartiet: overensstemmende med de sociale sikringsvagter, men ellers i overensstemmelse med bistandslovens almindelige regler.

Det er godt, at vi i hvert tilfælde kommer 80 pct. på vej, men mere skal der til. Bevares, jeg ved da godt, at den første arbejdsuge er den værste, fordi én uge indeholder de første dages sygdom og de færreste sygdomme strækker sig ud over de syv dage.

Altså helhjertet tilslutning fra Fremskridtspartiet til L 123.

Men vort hjerte er ikke så stort, at det også kan omfatte ministerens ændringsforslag til L 123. Hvis man var i sit filosofiske hjørne og havde god tid, kunne man spekulere på, hvordan dette ændringsforslag i grunden forholder sig til forfatningens regler. Hvad enten det bli-